

[Melchior.]

kan lade hr. Erhard Jakobsen, der vel også i radiatorådet må rette sig efter den forretningsorden, der gælder dér, sådan tyrannisere sig.

Jeg vil gerne fortælle, at jeg i aftes hørte udsendelsen Efterkritik i radioen, og dér sagde chefredaktør Bent Øberg, der optrådte som lytternes advokat, at det måske var vigtigere, at han var radiomedarbejdernes advokat i stedet for at være lytternes advokat, for de stakkels radiomedarbejdere blev jo sådan hundset med i øjeblikket, at de slet ikke kunne udføre deres arbejde. Bortset fra at begge de radiomedarbejdere, der medvirkede, nemlig de herrer Gerhard Nielsen og Jakob Nielsen, tog afstand fra dette — det vil nogle af kritikerne måske ikke godkende, man vil sige, det er af skræk, fordi hr. Erhard Jakobsen har kyst dem sådan ned i et musehul, at de er nødt til at sige sådan — så blev altså også radiatorådets formand ringet op under udsendelsen, og han bad så, ligesom der er så mange her, der har bedt om i dag, om eksempler på denne terror og på denne indoktrinering og på alle disse skrækkelige ting, som hr. Erhard Jakobsen foretog sig. Og dér var hr. Bent Øberg altså totalt blank, trods det at han havde startet angrebet fra hoften og slet ikke provokeret eller opfordret dertil af nogen lytter, hvis advokat han skulle være, men han havde forberedt sig hjemmefra på, at nu skulle han skyde den dér af; men da han så blev bedt om eksempler, kunne han altså ikke give sådanne eksempler.

Det er aldeles usandfærdigt og derfor upåviseligt, at hr. Erhard Jakobsen har ønsket emner raderet bort fra radio- eller fjernsynsprogrammerne. Det, han og vort parti stedse har vendt sig imod, er, når det bliver så ensidigt på én måde, at det går ud over det alsidighedskrav, som er nedfældet i loven, og det er en usandfærdig, jeg er ikke bange for at sige løgnagtig, og derfor upåviselig tilsnigelse at påstå noget andet. Det er at dreje ordene om i munden på folk, og det er at se hekse og røvere, hvor der ikke er nogen.

Kritikken går ikke mod nogen, der underviser i marxisme. Kritikken går imod alle, der underviser ensidigt, der indoktrinerer. Det er derfor, jeg har villet pege på dette, at det farlige ligger i, at man siger, at man kan

ikke undervise uden at indoktrinere, for så er man en maskine, og så er man ikke et menneske. Skulle man først acceptere dette, ja, så er der jo netop frit spil for indoktrinering både fra højre og fra venstre for ethvert synspunkt, og alle angreb af den art må afvises. Den højre grøft er ikke spor morsommere at falde i end den venstre, men aktuelt i vort land er altså i øjeblikket, at netop lærerstanden udmærker sig ved — det tør jeg sige uden at have nogen egentlig statistik — at der er ret mange, langt fra alle eller de fleste, men ret mange, der profeterer og missionerer ensidigt fra venstre, og derfor er det naturligt, at kritikken går mod dette i øjeblikket.

Jeg tror, det var hr. Poul Dam, der sagde, at det slemme ved det var, at man ville forskrække. Selvfølgelig skal man da ikke forskrække unødigt, men hvis der er nogle mennesker, der er ved at forse sig mod samfundets rimelige love og regler, kan jeg absolut ikke se nogen grund til, at man ikke skulle forskrække dem i den forstand, at man advarer dem om, at hvis de fremturer med at overtræde de regler, som de er sat til at forvalte, ja, så må det få konsekvenser for dem.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Det var mig, der var skyld i den udtalelse, som hr. Freddy Madsen blev citeret for, så derfor svarer jeg.

At terrorisere må vel betyde at skabe frygt. Hr. Melchior sagde til sidst, at det, der måtte til, var at forskrække folk, altså i dette tilfælde i radioen, og denne forskrækkende virksomhed med måske at ramme dem på brødet, den findes, og hvis man vil benægte, at en sådan frygtens atmosfære har bredt sig i de organer dér, så kender man ikke meget til tingene.

Men for at vende lidt nærmere tilbage til spørgsmålet om marxismen som profeterende og missionerende: det er marxismen ikke. Marxismen appellerer til fornuften, til viden, påstår ikke, at alle problemer er løst, men anerkender ikke nogen problemer som principielt uløselige. Det er netop det, den bygger på, denne appel til fornuften, og det er måske det, der har lidt svært ved at trænge ind hos hr. Melchior.